

Elia - Nummer Acht

Jericho

Jeff Pippenger

2023-10-09

Aan het begin van het oude letterlijke Israël en ook aan het begin van het moderne geestelijke Israël, bij de doortocht door de Rode Zee, en vervolgens bij de grote teleurstelling, begon een reeks voortschrijdende beproevingen die uiteindelijk uitmondde in de laatste beproeving. Het falen in die laatste beproeving in het boek Numeri en in de Milleritische geschiedenis markeert het begin van een omzwerving in de woestijn.

„Veertig jaar lang hebben ongeloof, gemor en opstand het oude Israël buiten het land Kanaän gehouden. Dezelfde zonden hebben de intrede van het hedendaagse Israël in het hemelse Kanaän vertraagd. In geen van beide gevallen lag de schuld bij de beloften van God. Het zijn het ongeloof, de wereldsgezindheid, het gebrek aan toewijding en de verdeeldheid onder het volk dat belijdt de Heere toe te behoren, die ons zo vele jaren in deze wereld van zonde en droefheid hebben gehouden.

„Het kan zijn dat wij hier in deze wereld wegens ongehoorzaamheid nog vele jaren moeten blijven, zoals de kinderen Israëls; maar ter wille van Christus behoort Zijn volk niet zonde op zonde te stapelen door God verantwoordelijk te stellen voor het gevolg van hun eigen verkeerde handelwijze.” Evangelism, 696.

Aan het einde van de geschiedenis van het oude Israël was er, evenals in het begin, een voortschrijdend beproevingsproces dat eindigde toen het oude, letterlijke Israël in gevangenschap naar Babylon werd weggevoerd. Aan het einde van het moderne, geestelijke Israël zullen ook zij met een voortschrijdend beproevingsproces worden geconfronteerd. Dat proces eindigt wanneer de Laodiceese adventisten bij de zondagswet ten val worden gebracht. Zoals het oude Israël zal het moderne Israël gevankelijk worden weggevoerd naar het geestelijke Babylon.

De Milleritische beweging, die profetisch begon in 1798 en officieel eindigde in 1863, is een type van de beweging van de honderd vierenveertigduizend, die begon in 1989 en eindigt bij de sluiting van de menselijke genadetijd en de tweede komst van Christus. Tussen het einde van de Milleritische beweging en de komst van de machtige beweging van de derde engel, ligt de geschiedenis van de wettelijk geregistreerde Laodiceaanse Kerk der Zevendedagsadventisten.

„Een afstand van slechts elf dagreizen lag tussen Sinaï en Kades, aan de grenzen van Kanaän; en met het vooruitzicht spoedig het goede land binnen te trekken, hervatten de legerscharen van Israël hun tocht toen de wolk eindelijk het teken gaf om verder te trekken. Jehovah had wonderen gewrocht door hen uit Egypte te leiden, en welke zegeningen mochten zij nu niet verwachten, nu zij zich door een plechtig verbond ertoe hadden verbonden Hem als hun Soeverein te aanvaarden, en als het uitverkoren volk van de Allerhoogste waren erkend?” Patriarchen en Profeten, 376.

Hun korte reis werd ten gevolge van hun ongeloof en ongehoorzaamheid tot veertig jaar. Indien zij een geloof hadden geopenbaard dat gegrond was op hun machtige bevrijding uit de slavernij, zouden zij spoedig de rivier de Jordaan zijn overgestoken en het Beloofde Land zijn binnengegaan. Hun eerste hindernis daarna zou dezelfde hindernis zijn geweest die Jozua later op zich nam. Na veertig jaar verliet het letterlijke Israël de woestijn voor het Beloofde Land, en Jericho was hun eerste stap, en het staat als een symbool van de kracht van God tot zaligheid voor een ieder die gelooft. Jericho is tevens het symbool van het werk waarmee de Milleritische beweging in 1863 geconfronteerd zou worden, maar zij trokken zich terug in de woestijn. De symboliek van Elia is rechtstreeks verbonden met de symboliek van Jericho, en het is verhelderend de historische verbinding van Elia met Jericho te beschouwen.

Het overige nu van de daden van Omri, die hij gedaan heeft, en zijn macht die hij betoond heeft, is dat niet beschreven in het boek van de kronieken van de koningen van Israël? Zo ontsliep Omri met zijn vaderen en werd begraven te Samaria; en Achab, zijn zoon, regeerde in zijn plaats. En in het achtendertigste jaar van Asa, de koning van Juda, begon Achab, de zoon van Omri, over Israël te regeren; en Achab, de zoon van Omri, regeerde over Israël te Samaria tweeëntwintig jaar. En Achab, de zoon van Omri, deed wat kwaad was in de ogen des Heren, meer dan allen die vóór hem geweest waren. En het geschiedde, alsof het voor hem een geringe zaak was te wandelen in de zonden van Jerobeam, de zoon van Nebat, dat hij Izebel, de dochter van Ethbaäl, de koning der Sidoniërs, tot vrouw nam, en heenging, Baäl diende en zich voor hem neerboog. En hij richtte voor Baäl een altaar op in het huis van Baäl, dat hij gebouwd had te Samaria. Ook maakte Achab een gewijde paal; en Achab deed meer om de Here, de God van Israël, tot toorn te verwekken dan alle koningen van Israël die vóór hem geweest waren. In zijn dagen bouwde Chiël, de Betheliet, Jericho weder op: op Abiram, zijn eerstgeborene, legde hij haar grondvesting, en in Segub, zijn jongste zoon, stelde hij haar poorten op, naar het woord des Heren, dat Hij gesproken had door Jozua, de zoon van Nun. En Elia, de Tisbiet, uit de inwoners van Gilead, zeide tot Achab: Zo waar de Here, de God van Israël, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, er zal deze jaren geen dauw noch regen zijn, tenzij dan op mijn woord. 1 Koningen 16:27–17:1.

De confrontatie die Elia op de berg Karmel had met de goden van Achab en Izebel, was een reactie op de afval van de zevende koning van het noordelijke koninkrijk Israël, die „de HEERE, de God van Israël, meer tot toorn verwekte dan alle koningen van Israël die vóór hem geweest waren.” Het woord ‘verwekte’ in deze passage is een verwijzing naar de „dag der verbittering”, die werd voorgesteld door de tiende beproeving in Numeri veertien. Achabs verwekken van Gods toorn vertegenwoordigde de laatste van tien beproevingen die werd teweeggebracht door het kwaad gerucht van de tien verspieters in Numeri veertien. Daarom vertegenwoordigt het de laatste beproeving voor de Milleritische beweging en de laatste beproeving voor de honderdvierenveertigduizend.

Daarom, gelijk de Heilige Geest zegt: Heden, indien gij Zijn stem horen zult, verhardt uw harten niet, gelijk in de verbittering, ten dage der verzoeking in de woestijn. Hebréeën 3:7, 8.

In de profetische „dag der verbittering”, voorgesteld door Achab, bad de profeet Elia dat, indien het noodzakelijk was, God oordelen over Israël zou brengen, opdat Zijn volk zich zou bekeren van

de zonden waaraan het deelnam.

Het volk van Israël had geleidelijk zijn vreze en eerbied voor God verloren, totdat Zijn woord door Jozua voor hen geen gewicht meer had. ‘In zijn [Achabs] dagen bouwde Hiël, de Betheliet, Jericho; op Abiram, zijn eerstgeborene, legde hij daarvan het fundament, en op zijn jongste zoon Segub richtte hij de poorten ervan op, overeenkomstig het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had door Jozua, de zoon van Nun.’

“Terwijl Israël afvallig werd, bleef Elia een loyale en waarachtige profeet van God. Zijn trouwe ziel werd diep bedroefd toen hij zag dat ongeloof en ontrouw de kinderen van Israël snel van God aan het scheiden waren, en hij bad dat God Zijn volk zou redden. Hij smeekte dat de Heere Zijn zondigende volk niet geheel zou verstoten, maar dat Hij hen, zo nodig door oordelen, tot bekering zou opwekken en niet zou toelaten dat zij in de zonde nog verder gingen en Hem aldus ertoe zouden brengen hen als natie te verdelgen.”

“De boodschap van de Heere kwam tot Elia om tot Achab te gaan met de aankondigingen van Zijn oordelen vanwege de zonden van Israël. Elia reisde dag en nacht, totdat hij het paleis van Achab bereikte. Hij verzocht om geen toegang en wachtte niet om op formele wijze te worden aangekondigd. Geheel onverwacht voor Achab staat Elia voor de verbaasde koning van Samaria, in de ruwe klederen die gewoonlijk door de profeten werden gedragen. Hij verontschuldigt zich niet voor zijn plotselinge verschijning zonder uitnodiging; maar terwijl hij zijn handen naar de hemel opheft, bevestigt hij plechtig bij de levende God, Die de hemelen en de aarde gemaakt heeft, de oordelen die over Israël zouden komen: ‘Er zal deze jaren geen dauw of regen zijn, dan naar mijn woord.’”

“Deze verbijsterende aankondiging van Gods oordelen wegens de zonden van Israël viel als een donderslag neer op de afvallige koning. Hij scheen verlamd van verbazing en schrik; en voordat hij van zijn ontsteltenis kon bekomen, verdween Elia, zonder te wachten om het uitwerksel van zijn boodschap te zien, even plotseling als hij gekomen was. Zijn werk was het woord van wee van God te spreken, en terstond trok hij zich terug. Zijn woord had de schatkamers van de hemel gesloten, en zijn woord was de enige sleutel die ze weer kon openen.” Testimonies, deel 3, 273.

Israël was vergeten dat Jozua hun uitdrukkelijk had geboden geen omgang te hebben met de heidense volken en Jericho nooit te herbouwen. Hoewel de slag om Jericho een geweldige demonstratie van Gods macht was en een symbool van Gods belofte om Zijn volk het Beloofde Land binnen te leiden, waren er ook een zonde, een vloek en een verlossing met Jericho verbonden. De ‘zonde’ was die van Achan, die de rijkdom en invloed van Jericho begeerde; de ‘vloek’ rustte op iedere man die Jericho zou herbouwen; en de hoer Rachab vertegenwoordigde de ‘verlossing’. Achan verlangde naar het prachtige Babylonische kleed. Hij meende dat hij zijn zonde kon verbergen, zoals Adam en Eva hun zonde trachtten te verbergen met een kledingstuk van vijgenbladeren. Achan begeerde de voorspoed die Jericho vertegenwoordigde, en hij wenste met Babylon verbonden te zijn.

Jericho wordt voorgesteld als een symbool van het werk om de boodschap van de derde engel aan de wereld te brengen, maar het bevat tevens een waarschuwing tegen de zonde van het liefhebben

van en vertrouwen op de wereld. Het symbool van Jericho bevat ook een vloek over de herbouw van Jericho, en Rachab vertegenwoordigt hen die nog in Babylon zijn en eruit weggkomen wanneer de luide roep van de derde engel wordt verkondigd.

Elia's trouwe ziel was bedroefd. Zijn verontwaardiging werd opgewekt, en hij ijverde voor de heerlijkheid van God. Hij zag dat Israël in een vreselijke afval was verzonken. En wanneer hij zich de grote dingen te binnen bracht die God voor hen had verricht, werd hij overstelpt door droefheid en verbazing. Maar dit alles was door de meerderheid van het volk vergeten. Hij trad voor de Heere, en smeekte, met zijn ziel door smart verwrongen, dat Hij Zijn volk zou redden, al moest het door oordelen geschieden. Hij bad God de dauw en de regen, de schatten des hemels, aan Zijn ondankbare volk te onthouden, opdat het afvallige Israël tevergeefs tot zijn goden zou opzien, tot zijn afgoden van goud, hout en steen, tot de zon, maan en sterren, om de aarde te bevochtigen en te verrijken en haar overvloedig te doen voortbrengen. De Heere zei tot Elia dat Hij zijn gebed had verhoord en de dauw en de regen aan Zijn volk zou onthouden totdat het zich met berouw tot Hem zou wenden.

“God had Zijn volk in het bijzonder ervoor behoed zich te vermengen met de afgodische volken rondom hen, opdat hun harten niet misleid zouden worden door de aantrekkelijke bosjes en heiligdommen, tempels en altaren, die op de kostbaarste en verleidelijkste wijze waren ingericht om de zinnen te verdraaien, zodat God in de gedachten van het volk verdrongen zou worden.

“De stad Jericho was overgegeven aan de buitensporigste afgoderij. De inwoners waren zeer rijk, maar al de rijkdommen die God hun had gegeven, beschouwden zij als de gave van hun goden. Zij hadden goud en zilver in overvloed; maar evenals de mensen van vóór de zondvloed waren zij verdorven en godslasterlijk, en zij beledigde en tergden de God des hemels door hun goddeloze werken. Gods oordelen werden tegen Jericho opgewekt. Het was een vesting. Maar de Vorst van des Heeren heirscharen Zelf kwam uit de hemel om de hemelse legerscharen te leiden in een aanval op de stad. Engelen Gods grepen de machtige muren aan en brachten ze ten val. God had gezegd dat de stad Jericho vervloekt zou zijn en dat allen zouden omkomen, behalve Rachab en haar huis. Dezen zouden gered worden vanwege de gunst die Rachab aan de boodschappers des Heeren had bewezen. Het woord des Heeren tot het volk was: ‘En gij, wacht u in elk geval voor het gebannene, opdat gij uzelf niet tot een ban maakt, wanneer gij van het gebannene neemt, en het leger van Israël tot een ban maakt en het in het ongeluk stort.’ ‘En Jozua bezwoer hen te dien tijde, zeggende: Vervloekt zij de man voor het aangezicht des Heeren, die zich opmaakt en deze stad Jericho herbouwt; op zijn eerstgeborene zal hij haar grondvesten leggen, en op zijn jongste zoon zal hij haar poorten oprichten.’

“God was zeer nauwgezet met betrekking tot Jericho, opdat het volk niet bekoord zou worden door de dingen die de inwoners hadden vereerd en hun harten van God zouden worden afgewend. Hij beschermde Zijn volk door de stelligste bevelen; en toch waagde Achan het, ondanks de plechtige vermaning van Godswegen door de mond van Jozua, te overtreden. Zijn hebzucht bracht hem ertoe van de schatten te nemen die God hem verboden had aan te raken, omdat de vloek van God daarop rustte. En vanwege de zonde van deze man was het Israël van God als water, zwak tegenover zijn vijanden.”

„Jozua en de oudsten van Israël verkeerden in grote benauwdheid. Zij lagen in de diepste ootmoed voor de ark van God, omdat de HEERE tegen Zijn volk in toorn was ontstoken. Zij baden en weenden voor Gods aangezicht. De HEERE sprak tot Jozua: ‘Sta op; waarom ligt gij aldus op uw aangezicht? Israël heeft gezondigd, en zij hebben ook Mijn verbond overtreden, dat Ik hun geboden heb; want zij hebben zelfs van het verbannene genomen, en ook gestolen, en ook bedrog gepleegd, en zij hebben het zelfs onder hun eigen bezittingen gelegd. Daarom konden de kinderen Israëls niet standhouden voor hun vijanden, maar keerden zij hun de rug toe voor hun vijanden, omdat zij met de ban beladen waren; ook zal Ik niet meer met ulieden zijn, tenzij gij het verbannene uit uw midden wegdoet.’”

„Mij is getoond dat God hier duidelijk maakt hoe Hij de zonde beschouwt onder hen die belijden Zijn geboden onderhoudende volk te zijn. Degenen die Hij in het bijzonder heeft geëerd door getuige te zijn van de opmerkelijke openbaringen van Zijn macht, zoals het oude Israël, en die het dan nog wagen Zijn uitdrukkelijke aanwijzingen te veronachtzamen, zullen voorwerpen van Zijn toorn zijn. Hij wil Zijn volk leren dat ongehoorzaamheid en zonde Hem buitengewoon mishagen en niet lichtvaardig mogen worden opgevat.” Testimonies, deel 3, 263, 264.

Het verhaal van Jericho omvat de waarschuwing om niet te vertrouwen op de vermeende kracht en heerlijkheid van de goddeloze en welvarende stad. Een „stad” is in de Bijbelse profetie een koninkrijk, en Achan nam een Babylonisch kleed. Een kleed stelt profetisch het karakter voor; daarom beeldt Achans verbergings van het Babylonische kleed in de „laatste dagen” een verborgen verlangen uit om het karakter van het geestelijke Babylon te bezitten. Het karakter, of beeld, van het geestelijke Babylon is hetgeen de Verenigde Staten begeren wanneer het kerk en staat samenbrengt.

Geconfronteerd met de mogelijkheid dat de jeugd van de Milleritische beweging voor de Burgeroorlog zou worden opgeroepen, en zich bewust van de noodzaak van organisatie, raakten de leiders van de beweging juridisch verbonden met het welvarende land waaraan zij zich nooit hadden mogen gelijkvormig maken. Zelfs de Grondwet van dat welvarende land was zó ingericht dat het nooit noodzakelijk was dat een kerk met de staat verbonden zou zijn. Er waren kerkgenootschappen die ten tijde van de Milleritische periode bestonden en die heden nog steeds bestaan; sommige van die kerkgenootschappen zijn nooit de juridische verhouding met de regering van de Verenigde Staten aangegaan, en hun keuze om die verhouding niet tot stand te brengen, heeft hun op geen enkele wijze belet hun respectieve kerken te organiseren.

Lang nadat Jozua de strijd bij Jericho had gestreden, ten tijde van Achab, waren alle waarschuwingen aangaande Achans afval en de verwoesting van Jericho door Gods afvallige volk vergeten. Elia bad tot God en verzocht, indien nodig, dat Gods oordelen voltrokken zouden worden om Zijn volk tot bekering te brengen. Wanneer Maleachi de laatste woorden van het Oude Testament optekent, wordt de belofte geplaatst binnen de context van het feit dat de Heere de wereld met een vloek zal treffen. De vloek die met Jericho verbonden was, rustte op iedere man die Jericho zou herbouwen. De vloek rustte op allen die, evenals Achan, verlangden hun vertrouwen te stellen in de rijkdom en welvaart die met Jericho verbonden waren. Achans „zonde”

vertegenwoordigt het verborgen, ongeheiligde innerlijke verlangen om het Babylonische kleed te dragen. De „vloek” gold het handelen naar die innerlijke begeerten.

Millers boodschap was voor zijn tijd de Elia-boodschap, en de Burgeroorlog vertegenwoordigde de oordelen die met de Elia-boodschap gepaard gaan. Midden in de Burgeroorlog, in 1863, herbouwde het Milleritische adventisme Jericho, zoals blijkt uit de bijzonderheden van Jozua's vloek over iedere man die dat zou doen.

En Jozua bezwoer hen te dien tijde, zeggende: Vervloekt zij de man voor het aangezicht des HEEREN, die opstaat en deze stad Jericho herbouwt; op zijn eerstgeborene zal hij haar fundament leggen, en op zijn jongste zoon zal hij haar poorten oprichten. Jozua 6:26.

Het woord „bezwoer” in het bevel van Jozua is zowel een eed als een vloek. Vervloekt indien u het bevel van Jozua overtreedt, en gezegend indien u de eed onderhoudt. Het woord dat als „bezwoer” is vertaald, wordt in Leviticus zesentwintig ook vertaald als „zevenmaal”. De eed en de vloek van Mozes, zoals Daniël die in hoofdstuk negen verwoordt, houdt verband met de herbouw van Jericho.

Ja, geheel Israël heeft uw wet overtreden door af te wijken, zodat zij uw stem niet gehoorzaamden; daarom is de vloek over ons uitgestort, en de eed die geschreven staat in de wet van Mozes, de knecht van God, omdat wij tegen Hem gezondigd hebben. Daniël 9:11.

Zuster White zei: “God was zeer nauwgezet met betrekking tot Jericho, opdat het volk niet bekoord zou worden door de dingen die de inwoners hadden vereerd en hun harten van God zouden worden afgewend.” God was zeer nauwgezet in het voltrekken van de verwoesting van Jericho en daarom was Hij ook zeer nauwgezet in het vastleggen van de waarschuwing die door Achan werd voorgesteld. Hij was zorgvuldig in het optekenen van de vloek die verbonden was aan de herbouw van Jericho en eveneens zorgvuldig in het bepalen van de goddelijke tactieken die werden aangewend om de muren neer te halen.

Het was ongetwijfeld Jezus, als de Vorst van des HEEREN heerscharen, die de engelen opdracht gaf de muren van Jericho neer te halen; en niets geschiedt bij toeval in Gods Woord, maar in dit geval zegt de profetes ons dat „God zeer nauwgezet was met betrekking tot Jericho.” Zeven dagen werd de ark rondom de stad gedragen, en in de profetie is een dag een jaar. Dat beginsel werd vastgelegd aan het begin van de veertig jaren van omzwerving in de woestijn, en aan het einde van die veertig jaren trokken zij zeven dagen rondom Jericho.

Naar het getal van de dagen waarin gij het land verkend hebt, veertig dagen, voor elke dag een jaar, zult gij uw ongerechtigheden dragen, veertig jaren; en gij zult mijn verbreking van de belofte kennen. Numeri 14:34.

Zeven dagen werd de ark rond de stad gedragen, en op de zevende dag werd zij „zevenmaal” rond de stad gevoerd. Dit verschaft twee profetische getuigenissen dat Jericho verbonden is met de „zeven tijden” van de eed van Mozes. Gods verbondsvolk zijn priesters, en zeven priesters bliezen op zeven bazuinen.

Ook gij, als levende stenen, wordt opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus. 1 Petrus 2:5.

Een bazuin vertegenwoordigt, afhankelijk van de context waarin zij voorkomt, hetzij een waarschuwingsboodschap, hetzij een oordeel, hetzij een oproep tot een heilige samenkomst. In de laatste dagen dient een bazuin te worden geblazen door de wachters, zoals zij in hun geschiedenis door de Millerieten werd geblazen. De priesters vertegenwoordigen de wachters op de muren van Sion die de bazuin blazen en Gods volk waarschuwen voor een komend oordeel, terwijl zij datzelfde volk tevens oproepen tot een heilige samenkomst.

Blaast de bazuin te Sion en laat alarm klinken op Mijn heilige berg; laat alle inwoners van het land sidderen, want de dag des HEEREN komt, ja, hij is nabij ... Blaast de bazuin te Sion, heiligt een vasten, roept een plechtige samenkomst uit: Verzamelt het volk, heiligt de gemeente, brengt de oudsten bijeen, verzamelt de kinderen en hen die aan de borsten zuigen; laat de bruidegom uit zijn kamer treden en de bruid uit haar vertrek. Laat de priesters, de dienaren des HEEREN, wenen tussen het voorhuis en het altaar, en laat hen zeggen: Spaar Uw volk, o HEERE, en geef Uw erfdeel niet over tot smaad, opdat de heidenen over hen zouden heersen; waarom zou men onder de volken zeggen: Waar is hun God? Joël 2:1, 15–17.

De bazuinboodschap is de Elia-boodschap. Al de verschillende gebruikswijzen van het woord „zeven” in Jozua hoofdstuk zes zijn hetzelfde woord of een verwante afleiding van het woord dat in Leviticus zesentwintig is vertaald met „zevenmaal”. Toch beweert de schotel vol fabels die door de Laodiceaanse theologen wordt opgediend, dat het woord dat in Leviticus zesentwintig is vertaald met „zevenmaal” slechts volheid van macht, of volledigheid, of een andere dwaze variant vertegenwoordigt van hun ontkenning dat Miller gelijk had toen hij een numerieke waarde toekende aan het woord dat is vertaald met „zevenmaal”. De priesters leidden het volk zevenmaal rondom de stad, niet volledig of compleet rondom Jericho. Het woord dat is vertaald met „zevenmaal” vertegenwoordigt een numerieke waarde!

Bij Jericho verbeeldde het moment waarop het volk juichte de luide roep van de honderd vierenveertigduizend, die in Daniël hoofdstuk twee zonder handen uit de berg worden losgehouden en het beeld treffen en in stukken verbrijzelen.

En in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk oprichten dat nooit te gronde zal gaan; en het koninkrijk zal aan geen ander volk worden overgelaten, maar het zal al deze koninkrijken verbrijzelen en verteren, en zelf zal het voor eeuwig standhouden. Omdat gij gezien hebt dat de steen zonder toedoen van mensenhanden uit de berg werd losgemaakt en het ijzer, het koper, de klei, het zilver en het goud verbrijzelde, heeft de grote God de koning bekendgemaakt wat hierna geschieden zal; en de droom is zeker, en de uitleg daarvan betrouwbaar. Daniël 2:44, 45.

God was zorgvuldig in het opsommen van de kostbare metalen die in Jericho werden aangetroffen: goud, zilver, koper en ijzer. Profetisch gezien vertegenwoordigt klei Gods volk, zoals getypeerd door Rachab. Jericho vertegenwoordigt het einde van alle aardse koninkrijken tijdens de luide roep van de honderd vierenveertigduizend.

Maar al het zilver, en goud, en voorwerpen van koper en ijzer, zijn de HEERE geheiligd; zij zullen in de schatkamer des HEEREN komen. Jozua 6:19.

Jericho vertegenwoordigt het werk van de verovering van het Beloofde Land, hetgeen model staat voor het werk van de machtige beweging van de derde engel. Dat werk omvat een waarschuwing, een vloek en de redding van hen die buiten het priesterschap staan, voorgesteld door de hoer Rachab.

Jozua's profetische „vloek” werd later vervuld in de dagen van Achab en Elia. De vloek over de herbouw van Jericho bevatte de specifieke voorspelling dat de man die dit deed, zijn jongste zoon zou verliezen wanneer hij de poorten van Jericho oprichtte, en dat hij zijn oudste zoon zou verliezen wanneer hij daarvan de fundamente legde. In de tijd van Elia vervulde Hiël, de Betheliet, die profetie, en zijn jongste zoon stierf toen hij de poorten oprichtte en zijn oudste zoon stierf toen hij de fundamente legde. De „vloek” die met de boodschap van Elia in verband wordt gebracht, werd uitgebeeld door het werk van de herbouw van Jericho.

Zie, Ik zal u de profeet Elia zenden, voordat de grote en geduchte dag des HEEREN komt. En hij zal het hart der vaders tot de kinderen terugbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders, opdat Ik niet kome en de aarde met een vloek sla. Maleachi 4:5, 6.

De vloek van de Milleritische geschiedenis die verbonden was met Millers Elia-boodschap, werd door Jozua voorgezegd en vervuld in de tijd van Elia en Achab.

In zijn dagen herbouwde Hiël, de Betheliet, Jericho; op zijn eerstgeborene Abiram legde hij daarvan het fundament, en op zijn jongste zoon Segub stelde hij de poorten ervan op, overeenkomstig het woord des Heren, dat Hij gesproken had door Jozua, de zoon van Nun. 1 Koningen 16:34.

De vloek over de herbouw van Jericho kan niet worden gescheiden van de openbaring van macht die God uitoefende door de muren van Jericho te doen neerstorten. Zuster White zei: “Zij die Hij in het bijzonder heeft vereerd door getuige te zijn van de opmerkelijke openbaringen van Zijn macht, zoals het oude Israël, en die het dan toch wagen Zijn uitdrukkelijke aanwijzingen te veronachtzamen, zullen voorwerpen van Zijn toorn zijn.” De Millerieten hadden zojuist deelgehad aan de openbaring van Gods macht die haar hoogtepunt bereikte in de Middernachtsroep, toch verwierpen zij Mozes' eed van de zeven tijden, die Daniël eveneens aanduidt als de vloek van Mozes.

Namen zijn in Gods Woord een symbool van karakter, en de naam van de man die Jericho herbouwde, samen met de namen van zijn oudste en jongste zoon, zijn zeer veelzeggend. Hiel betekent de levende God van kracht en duidt erop dat Hiel een volgeling van de levende God was. Het feit dat hij als een Betheliet wordt aangeduid, identificeert hem met de kerk. Abiram, zijn eerstgeborene, betekent de vader van hoogte, in de zin van verheven en omhooggeheven zijn. Zijn jongste zoon Segub betekent hoogverheven zijn en verheffen en omhoogheffen. Alle drie de namen vertegenwoordigen elementen van Gods karakter, maar in de context van de profetie die zij vervulden, vertegenwoordigen zij een man die zichzelf verhief en verheerlijkte boven de almachtige God die Jericho had neergehaald. Een „poort” vertegenwoordigt in de profetie een

kerk.

“Voor de nederige, gelovige ziel is het huis van God op aarde de poort van de hemel. Het loflied, het gebed, de woorden gesproken door de vertegenwoordigers van Christus, zijn door God verordende middelen om een volk voor te bereiden op de gemeente hierboven, op die verhevener eredienst waarin niets kan binnengaan dat verontreinigt.” Testimonies, deel 5, 491.

Het begin van het werk om een kerk te stichten ving aan in 1860, zoals wordt bevestigd door adventistische geschiedschrijvers zoals Arthur White, de kleinzoon van Ellen White.

“Hoewel Ellen White uitvoerig had geschreven en gepubliceerd over de noodzaak van orde in het bestuur van het werk der gemeente (zie *Early Writings*, 97–104), en hoewel James White deze noodzaak de gelovigen had voorgehouden in toespraken en artikelen in de *Review*, kwam de gemeente slechts traag in beweging. Wat in algemene bewoordingen was uiteengezet, werd goed ontvangen, maar zodra het erop aankwam dit in iets opbouwends om te zetten, rezen weerstand en tegenstand. James White’s korte artikelen in februari schudden niet weinigen uit hun zelfgenoegzaamheid wakker, en nu werd er zeer veel gezegd.”

„J. N. Loughborough, die samen met White in Michigan werkte, was de eerste die reageerde. Zijn woorden waren bevestigend, maar verdedigend:

“‘Iemand zegt: als u zich zó organiseert dat u volgens de wet eigendom kunt bezitten, zult u een deel van Babylon zijn. Nee; ik begrijp dat er een aanzienlijk verschil bestaat tussen ons in een positie bevinden waarin wij ons eigendom wettelijk kunnen beschermen, en het gebruiken van de wet om onze godsdienstige opvattingen te beschermen en af te dwingen. Als het verkeer is kerkelijk eigendom te beschermen, waarom is het dan niet verkeer voor individuen om enig eigendom wettelijk te bezitten? —*Review and Herald*, 8 maart 1860.’”

„James White had zijn verklaring in de *Review* besloten, waarin hij de zaak van de noodzaak van organisatie van het uitgeverswerk aan de gemeente voorlegde, met de woorden: ‘If any object to our suggestions, will they please write out a plan on which we as a people can act?’ — *Ibid.*, 23 februari 1860. De eerste predikant die in het veld werkzaam was en hierop reageerde, was R. F. Cottrell, een standvastig corresponderend redacteur van de *Review*. Zijn onmiddellijke reactie was beslist negatief:”

“‘Broeder White heeft de broeders verzocht zich uit te spreken met betrekking tot zijn voorstel om het eigendom van de gemeente veilig te stellen. Ik weet niet precies welke maatregel hij met deze suggestie beoogt, maar ik begrijp dat het de bedoeling is zich volgens de wet als een godsdienstig lichaam te laten incorporeren. Wat mijzelf betreft, meen ik dat het verkeer zou zijn ‘ons een naam te maken’, aangezien dat ten grondslag ligt aan Babylon. Ik denk niet dat God het zou goedkeuren.—*Ibid.*, 22 maart 1860.’” Arthur White, *Ellen G. White*, deel 1, 420, 421.

James White begon in 1860 zijn streven om een kerk te worden, en een kerk wordt voorgesteld door een „poort”. Ellen White zegt dit over het jaar 1860.

„In 1860 trad de dood over onze drempel en brak de jongste tak van onze stamboom af. Kleine Herbert, geboren op 20 september 1860, stierf op 14 december van datzelfde jaar.”
Testimonies, deel 1, 103.

In 1863 verloren de Whites ook hun oudste zoon. Nadat hij had gespeeld en oververhit was geraakt, ging hij de kamer binnen waar de linnen kaarten werden vervaardigd en deed een dutje op enkele vochtige doeken die werden gebruikt bij de vervaardiging van de kaarten. De kaarten van 1843 en 1850 vertegenwoordigen de fundamenten van de Milleritische beweging. De in 1863 vervaardigde kaart vertegenwoordigt een verwerping van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, zoals die eerder waren voorgesteld op de twee tafelen van Habakuk. Zij presenteert een vervalste fundamentele boodschap.

‘Toen de ouders op vrijdag 27 november [1863] Topsham bereikten, troffen zij hun drie zonen en Adelia aan, die hen op het station opwachtten. Zij verkeerden ogenschijnlijk allen in goede gezondheid, met uitzondering van Henry, die verkouden was. Maar op de daaropvolgende dinsdag, 1 december, werd Henry zeer ernstig ziek door een longontsteking. Jaren later reconstrueerde Willie, zijn jongste broer, het verhaal:

‘Tijdens de afwezigheid van hun ouders waren Henry en Edson, onder toezicht van broeder Howland, ijverig bezig de kaarten op doek te bevestigen, gereed voor de verkoop. Zij werkten in een gehuurd winkelpand, ongeveer een huizenblok van het huis van de familie Howland vandaan. Uiteindelijk hadden zij enkele dagen rust, terwijl zij wachtten op kaarten die uit Boston gezonden zouden worden.... Na een lange voettocht langs de rivier keerde hij [Henry] terug en ging hij gedachteloos liggen en slapen op enkele vochtige doeken die gebruikt werden om de papieren kaarten te verstevigen. Door een open raam blies een kille wind naar binnen. Deze onvoorzichtigheid leidde tot een zware verkoudheid.’” Arthur White, Ellen G. White, deel 2, 70.

In 1863 eindigde de Milleritische beweging met de vorming van een kerk en de verwerping van de fundamentele waarheden die op de twee tafelen van Habakuk werden voorgesteld. De voornaamste leider, zoals getypeerd door Hiël, de Betheliet, was in 1860 begonnen met het werk van het oprichten van de poorten en verloor daarvoor zijn jongste zoon. In 1863 werden de vervalste kaarten de rustplaats waar Hiëls oudste zoon een dutje deed. Hij vatte kou en stierf nog datzelfde jaar. Zijn dood hield rechtstreeks verband met het slapen op de kaarten die toen werden vervaardigd. Maar de kaart die in 1863 werd vervaardigd, was de vervalsing van het fundament dat Elia, voorgesteld door Miller, had opgericht.

Het gebod van Jozua tegen de herbouw van Jericho werd uitgedrukt met het woord „bezweren”. Het duidt op een eed en een vloek, en is hetzelfde woord dat in Leviticus zesentwintig met „zevenmaal” is vertaald. Het is de vloek die met de Elia-boodschap gepaard gaat, en die vloek werd voltrokken in 1860 en 1863, toen het Milleritische adventisme Jericho herbouwde door de vorming van een wettelijke kerk en de verwerping van Millers steen des aanstoots. Hiel was een Betheliet en benadrukt aldus profetisch het werk van Hiel in de herbouw van Jericho als het werk van het bouwen van een kerk.

De „vloek” van Jozua werd uitgesproken in samenhang met het verhaal van de strijd om Jericho, een strijd die niet verteld kan worden zonder herhaaldelijk „zevenmaal” te noemen.

In 1863 bracht de boodschap of „eed” van Mozes, zoals voorgesteld door Elia en vertegenwoordigd door William Miller, een „vloek” voort. Zowel de boodschap van Mozes als het werk van Elia werden verworpen. Elia keerde in 1989 terug, maar werd pas na 11 september 2001 opnieuw met Mozes verbonden. Die informatie moet nog worden verdedigd, maar zij is waterdicht.

„Ongeheiligde dienaren scharen zich tegen God. Zij prijzen Christus en de god van deze wereld in één adem. Terwijl zij naar hun belijdenis Christus aannemen, omhelzen zij Barabbas en zeggen zij door hun daden: ‘Niet deze Mens, maar Barabbas.’ Laat allen die deze regels lezen, acht geven. Satan heeft zich beroemd op wat hij kan doen. Hij meent de eenheid te kunnen ontbinden waarvan Christus bad dat zij in Zijn kerk zou kunnen bestaan. Hij zegt: ‘Ik zal uitgaan en een leugengeest zijn om hen die ik kan, te verleiden, te bekritisieren, te veroordelen en te verdraaien.’ Laat de zoon van bedrog en vals getuigenis ingang vinden bij een kerk die groot licht, groot bewijs heeft gehad, en die kerk zal de boodschap die de Heere heeft gezonden, verwerpen en de meest onredelijke beweringen en valse veronderstellingen en valse theorieën aannemen. Satan lacht om hun dwaasheid, want hij weet wat waarheid is.”

“Velen zullen op onze kansels staan met de fakkel van valse profetie in hun handen, ontstoken aan de helse fakkel van Satan. Indien twijfel en ongeloof worden gekoesterd, zullen de getrouwe dienaren worden weggenomen van het volk dat meent zoveel te weten. ‘Indien ook gij gekend hadt,’ zei Christus, ‘ook gij, althans in dezen uwen dag, de dingen die tot uwen vrede dienen! Maar nu zijn zij voor uw ogen verborgen.’”

„Niettemin staat het fundament Gods vast. De Heere kent degenen die de Zijnen zijn. De geheiligde dienaar mag geen bedrog in zijn mond hebben. Hij moet open zijn als de dag, vrij van elke smet van het kwaad. Een geheiligde bediening en pers zullen een kracht zijn in het doen opflitsen van het licht der waarheid over dit verkeerde geslacht. Licht, broeders, meer licht hebben wij nodig. Blaast de bazuin te Sion; slaat alarm op Mijn heilige berg. Vergadert de heerschare des Heeren, met geheiligde harten, om te horen wat de Heere tot Zijn volk zal zeggen; want Hij heeft vermeerderd licht voor allen die willen horen. Laat hen gewapend en toegerust zijn, en optrekken tot de strijd — de Heere te hulp tegen de machtigen. God Zelf zal voor Israël werken. Iedere leugentong zal tot zwijgen worden gebracht. Engelenhanden zullen de bedrieglijke plannen omverwerpen die worden gesmeed. De bolwerken van satan zullen nooit triomferen. De overwinning zal het bericht van de derde engel vergezellen. Zoals de Vorst van des Heeren heerschare de muren van Jericho neerhaalde, zo zal het gebodenhoudende volk des Heeren overwinnen, en alle tegenstand biedende machten zullen worden verslagen. Laat geen ziel klagen over de dienstknechten Gods die tot hen zijn gekomen met een uit de hemel gezonden boodschap. Zoekt niet langer fouten in hen door te zeggen: ‘Zij zijn te stellig; zij spreken te krachtig.’ Zij mogen krachtig spreken; maar is het niet nodig? God zal de oren der hoorders doen tuiten indien zij geen acht slaan op Zijn stem of op Zijn boodschap. Hij zal hen aanklagen die het woord van God weerstaan.

„Satan heeft elke mogelijke maatregel getroffen opdat er in ons midden als volk niets zou opkomen om ons te berispen en te bestraffen en ons te vermanen onze dwalingen weg te doen. Maar er is een volk dat de ark van God zal dragen. Sommigen zullen uit ons midden weggaan die de ark niet langer zullen dragen. Maar dezen kunnen geen muren oprichten om de waarheid te belemmeren; want zij zal voortgaan en opwaarts gaan tot het einde. In het verleden heeft God mannen verwekt, en Hij heeft nog steeds mannen van gelegenheid die wachten, gereed om Zijn bevel uit te voeren—mannen die zich een weg zullen banen door beperkingen die slechts zijn als muren bestreken met kalkmortel zonder samenhang. Wanneer God Zijn Geest op mensen legt, zullen zij werken. Zij zullen het woord des Heren verkondigen; zij zullen hun stem verheffen als een bazuin. De waarheid zal in hun handen niet verzwakt worden noch haar kracht verliezen. Zij zullen het volk zijn overtredingen tonen, en het huis van Jakob zijn zonden.” Testimonies to Ministers, 409–411.